

عنوان مقاله:

تحلیل انتقادی از دو استدلال مطهری بر جاودانگی انسان

محل انتشار:

پژوهشنامه فلسفه دین، دوره 15، شماره 1 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

حسین هوشنگی - دانشیار گروه فلسفه و کلام دانشگاه امام صادق (ع) تهران ایران

امید ارجمند - دانشجوی کارشناسی ارشد فلسفه و کلام اسلامی، دانشگاه امام صادق (ع) تهران ایران

محمدجواد امیراحمدی - دانش آموخته کارشناسی ارشد فلسفه و کلام اسلامی، دانشگاه امام صادق (ع) تهران ایران

خلاصه مقاله:

مسئله جاودانگی در طول تاریخ معرکه آرا بوده و استدلال های مختلفی درباره آن ارایه شده است. در این پژوهش دو استدلال استاد مطهری در باب جاودانگی انسان بررسی و نقد می شود. عدل الهی و حکمت الهی دو مبنای کلامی عمده ای هستند که استاد مطهری در اثبات معاد از آنها بهره می برد. ایشان در برهان بر مبنای عدل الهی ابتدا تقریر متکلمان را بیان و نقد می کنند و در ادامه با تاکید بر صفت عدل خداوند و رابطه عینیت اعمال و کیفر معاد را اثبات می کنند. در برهان بر مبنای حکمت الهی، در یک تقریر با تمسک به مثال جنین و صفت حکمت و عبث نبودن به اقامه برهان می پردازند، و در تقریر دیگر با تاکید بر یک سلسله عواطف، امیال، احساسات و غرایز مافوق مادی که مطلق طلب هستند برهان را تبیین می نمایند. لوازم این دو برهان در این مقاله توضیح داده می شوند و در نهایت نقدهای وارد بر هر دو برهان ذکر خواهند شد. منحصر نبودن فلسفه وجودی آخرت به وصول به جزای متناسب با عمل، مصادره به مطلوب بودن ادعای صورت ملکوتی داشتن اعمال، عدم ارتباط میان فضیلت و رذیلت اخلاقی و پاداش و مجازات و طفیلی بودن آخرت در تقریر استاد مطهری، از اشکالات وارد بر استدلال بر مبنای عدل الهی است. مفروض انگاشتن خداوند و صفاتی برای او، مفروض انگاشتن جهازات بدون کاربرد در انسان، مفروض دانستن این که هر قوه ای در انسان باید بالفعل شود، از اشکالات وارد بر استدلال بر مبنای حکمت الهی است.

کلمات کلیدی:

مرگ، مرگ اندیشی، آخرت، عدل الهی، حکمت الهی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/832802>

